

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/486/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812217977
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812217977.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Ivety Martinákovvej v právnej veci navrhovateľa I., zastúpeného X. proti odporcovi C., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 10C/146/2012-385 zo dňa 19. decembra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrhy, ktorými sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatať majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza tým, že súd nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v zákonnej lehote, rozhodol o poverení exekútora po 15-dňovej zákonnej lehote, rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote a zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ podal hromadne návrhy na začatie konania, ktorými sa domáhal voči odporcovi náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov, súd uznesením, č.k. 10C/146/2012-7 zo dňa 24.10.2012 podľa § 112 ods. 1 O.s.p. v záujme hospodárnosti konania spojil na spoločné konanie vecí vedené na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 10C/146/2012, 10C/147/2012, 10C/148/2012, 10C/149/2012, 10C/150/2012, 10C/151/2012, 10C/152/2012, 10C/153/2012, 10C/154/2012, 10C/155/2012, 10C/156/2012, 10C/157/2012, 10C/158/2012, 10C/159/2012, 10C/160/2012, 10C/161/2012, 10C/162/2012, 10C/163/2012, 10C/164/2012, 10C/165/2012, 10C/166/2012, 10C/167/2012, 10C/168/2012, 10C/169/2012, 10C/170/2012, 10C/171/2012, 10C/172/2012, 10C/173/2012, 10C/174/2012, 10C/175/2012, 10C/176/2012, 10C/177/2012, 10C/178/2012, 10C/179/2012, 10C/180/2012, 10C/181/2012, 10C/182/2012, 10C/183/2012, 10C/184/2012, 10C/185/2012, 10C/186/2012, 10C/187/2012, 10C/189/2012, 10C/190/2012, 10C/191/2012, 10C/192/2012, 10C/193/2012, 10C/194/2012, 10C/195/2012, 10C/196/2012, 10C/197/2012, 10C/198/2012, 10C/199/2012, 10C/200/2012, 10C/201/2012, 10C/202/2012, 10C/203/2012, 10C/204/2012, 10C/205/2012, 10C/206/2012, 10C/207/2012, 10C/208/2012, 10C/209/2012, 10C/210/2012, 10C/211/2012, 10C/212/2012, 10C/213/2012, 10C/214/2012, 10C/215/2012, 10C/216/2012, 10C/217/2012, 10C/218/2012, 10C/219/2012, 10C/220/2012, 10C/221/2012, 10C/222/2012, 10C/223/2012, 10C/224/2012, 10C/225/2012, 10C/226/2012, 10C/227/2012, 10C/228/2012, 10C/229/2012, 10C/230/2012, 10C/231/2012, 10C/232/2012, 10C/233/2012, 10C/234/2012, 10C/235/2012, 10C/236/2012, 10C/237/2012, 10C/238/2012, 10C/239/2012, 10C/240/2012, 10C/241/2012, 10C/242/2012, 10C/243/2012, 10C/244/2012, 10C/245/2012, 10C/246/2012,

10C/247/2012, 10C/248/2012, 10C/249/2012, 10C/250/2012, 10C/251/2012, 10C/252/2012, 10C/253/2012, 10C/254/2012, 10C/255/2012, 10C/256/2012, 10C/257/2012, 10C/258/2012, 10C/259/2012, 10C/260/2012, 10C/261/2012, 10C/262/2012, 10C/263/2012, 10C/264/2012, 10C/265/2012, 10C/266/2012, 10C/267/2012, 10C/268/2012, 10C/269/2012, ktoré sa viedli pod č.k. 10C/146/2012. Vo veciach 10C/147/2012, 10C/153/2012, 10C/154/2012, 10C/156/2012, 10C/164/2012, 10C/165/2012, 10C/169/2012, 10C/170/2012, 10C/172/2012, 10C/174/2012, 10C/175/2012, 10C/176/2012, 10C/177/2012, 10C/179/2012, 10C/180/2012, 10C/184/2012, 10C/185/2012, 10C/187/2012, 10C/190/2012, 10C/191/2012, 10C/192/2012, 10C/200/2012, 10C/201/2012, 10C/202/2012, 10C/204/2012, 10C/206/2012, 10C/207/2012, 10C/216/2012, 10C/221/2012, 10C/223/2012, 10C/224/2012, 10C/225/2012, 10C/226/2012, 10C/227/2012, 10C/228/2012, 10C/229/2012, 10C/230/2012, 10C/231/2012, 10C/232/2012, 10C/233/2012, 10C/234/2012, 10C/235/2012, 10C/236/2012, 10C/238/2012, 10C/239/2012, 10C/240/2012, 10C/241/2012, 10C/243/2012, 10C/244/2012, 10C/245/2012, 10C/246/2012, 10C/247/2012, 10C/248/2012, 10C/251/2012, 10C/252/2012, 10C/253/2012, 10C/260/2012, 10C/261/2012, 10C/269/2012, v ktorých sa navrhovateľ domáhal náhrady škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza, spôsobeného tým, že súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty, súd sa oboznámil s obsahom príslušných exekučných spisov a z vykonaného dokazovania súdu vyplynulo, že súdni exekútori vo veciach navrhovateľa ako oprávneného doručovali Okresnému súdu Prievidza žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom tento rozhodoval tak, že všetky žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uzneseniami zamietol, pričom od doručenia žiadosti do rozhodnutia súdu o jej zamietnutí ubehol rôzny a rozdielny počet dní tak, ako to je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Vo veciach 10C/146/2012, 10C/149/2012, 10C/157/2012, 10C/159/2012, 10C/160/2012, 10C/161/2012, 10C/162/2012, 10C/166/2012, 10C/167/2012, 10C/171/2012, 10C/173/2012, 10C/181/2012, 10C/182/2012, 10C/186/2012, 10C/193/2012, 10C/195/2012, 10C/196/2012, 10C/199/2012, 10C/203/2012, 10C/211/2012, 10C/213/2012, 10C/214/2012, 10C/215/2012, 10C/218/2012, 10C/220/2012, 10C/237/2012, 10C/250/2012, 10C/254/2012, 10C/255/2012, 10C/256/2012, 10C/257/2012, 10C/259/2012, 10C/262/2012, 10C/264/2012, 10C/265/2012, 10C/267/2012, v ktorých sa navrhovateľ domáhal náhrady škody vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza tým, že rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to rozhodnutím o poverení po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty, a tým, že rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty súd z pripojených exekučných spisov zistil, že súdni exekútori vo veciach navrhovateľa ako oprávneného doručovali Okresnému súdu Prievidza žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom tento rozhodoval tak, že niektoré žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uzneseniami zamietal, pričom od doručenia žiadosti do rozhodnutia súdu o jej zamietnutí ubehol rôzny a rozdielny počet dní tak, ako to je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku, niektorým žiadostiam vyhovel a poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie v zákonnej 15-dňovej lehote. V niektorým prípadoch exekučný súd poveril súdneho exekútora po uplynutí tejto lehoty, avšak v priebehu vykonávania exekúcie exekučný súd uznesením vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, v dvoch prípadoch bola exekúciu ukončená vymožením. Vo veciach 10C/148/2012, 10C/150/2012, 10C/151/2012, 10C/152/2012, 10C/155/2012, 10C/158/2012, 10C/163/2012, 10C/168/2012, 10C/178/2012, 10C/183/2012, 10C/189/2012, 10C/194/2012, 10C/197/2012, 10C/198/2012, 10C/205/2012, 10C/208/2012, 10C/209/2012, 10C/210/2012, 10C/212/2012, 10C/217/2012, 10C/219/2012, 10C/222/2012, 10C/249/2012, 10C/258/2012, 10C/263/2012, 10C/266/2012, 10C/268/2012, v ktorých sa navrhovateľ domáhal náhrady škody, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza tým, že nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, súd z pripojených exekučných spisov zistil, že navrhovateľ doručoval Okresnému súdu Prievidza návrhy na zmenu súdneho exekútora, pričom tento rozhodoval tak, že niektorým návrhom vyhovel a vykonaním exekúcie poveril navrhovaného súdneho exekútora, pričom od doručenia návrhu do rozhodnutia súdu o jeho vyhovení ubehol rôzny a rozdielny počet dní tak, ako to je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku. V niektorým prípadoch exekučný súd o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol, nakoľko uznesením vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, 4, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škody spôsobené pri výkone verejnej moci, ďalej § 44 ods. 2, § 41 ods. 2 písm. c), d) Exekučného

poriadku v znení platnom ku dňu 31.05.2010, ako aj v znení platnom ku dňu 31.05.2011 a v znení platnom od 01.06.2011 a § 44 ods. 7, 8 Exekučného poriadku v znení novely č. 341/2005 Z. z. účinnej od 01.09.2005 a prechodné ustanovenia v uvedenej novele. V súvislosti so zákonnými podmienkami vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súd v danej veci skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli. Vo vzťahu k tvrdeným zbytočným prietahom v exekučnom konaní poukázal na to, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, je kompetentný preskúmavať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. V oboznamovaných exekučných veciach navrhovateľ buď nepodal predsedovi súdu sťažnosť na prietahy v konaní v snahe docieľiť urýchlené rozhodnutie vo veci, alebo jeho sťažnosti boli považované za neopodstatnené, čo je konštatované u každého oboznámeného exekučného spisu, v ktorom sťažnosť navrhovateľ podal. Súčasne nebolo preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu Slovenskej republiky pre porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku. Pokiaľ sa navrhovateľ na ústavný súd s takýmito sťažnosťami obrátil, boli odmietnuté z dôvodu nedostatku zákonom prepísaných náležitostí podaní sťažovateľa. V prejednávaných veciach, týkajúcich sa exekučných konaní, v ktorých exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia do 31.5.2010, t. j. podľa Exekučného poriadku v znení platnom do jeho novely vykonanej zákonom č. 144/2010 Z. z., súd ako právne zdôvodnenie neopodstatnenosti týchto návrhov navrhovateľa uviedol, že z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom do 31.05.2010 nemožno jednoznačne a nepochybné vyvodiť, že lehota 15 dní sa vzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. Podľa názoru súdu 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu, ktorým by mohla byť navrhovateľovi ako oprávnenému spôsobená škoda, pričom v exekučných spisoch sa nenachádzajú žiadne urgencie na skoršie vydanie rozhodnutia, ani sťažnosť na prietahy v konaní, ktoré by boli považované za dôvodné. V prejednávaných veciach, týkajúcich sa exekučných konaní, v ktorých exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia v období od 01.06.2010 do 31.05.2011 a od 01.06.2011 podľa Exekučného poriadku v znení jeho novely vykonanej zákonom č. 102/2011 Z. z., súd uviedol, že v čase podania žiadosti na vydanie poverenia lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala. Exekučný súd sa tak nedopustil žiadneho nesprávneho postupu, keďže v tomto prípade 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu. Napokon v exekučnom spise sa nenachádzajú žiadne urgencie na skoršie vydanie rozhodnutia, ani sťažnosť na prietahy v konaní, ktoré by boli považované za opodstatnené. Súd ďalej poukázal na novelu Exekučného poriadku vykonanú zákonom č. 144/2010 Z. z., ktorý s účinnosťou od 01.06.2010 vypustil zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi, pokiaľ sa jednalo o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2, písm. c) a d) Exekučného poriadku. Z dôvodovej správy k tejto novele vyplýva, že účelom vypustenia zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, pokiaľ išlo o notárske zápisnice a rozhodcovské rozsudky, zvlášť, keď išlo o vymoženie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Uvedená novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto vzhľadom na to, že išlo o novelu procesných ustanovení Exekučného poriadku, vzťahuje sa na všetky exekučné konania, v ktorých nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie k tomuto dátumu. Následne novelou Exekučného poriadku zákonom č. 102/2011 Z. z. s účinnosťou od 01.06.2011 bol § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku doplnený aj o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok. V prejednávaných exekučných veciach boli exekučnými titulmi rozhodcovské rozsudky. Už zo samotného znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku bol súd oprávnený ex offo skúmať, či rozhodcovské rozsudky boli vydané v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní a tiež, či pôvodný titul tohto rozhodnutia - zmluva o úvere, neobsahoval neprijateľné podmienky, a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne

skúmal exekučný titul (rozhodcovský rozsudok), či tento bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi. Po zistení, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1, písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní alebo z dôvodu, že rozhodcovskú doložku považoval za neplatnú, ktorá nemôže byť základom právomoci rozhodcovského súdu a rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať, s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, nepovažoval za spôsobilý exekučný titul alebo z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok, ktorý bol exekučným titulom, zaväzoval povinného na plnenie, ktoré bolo v rozpore so zákonom, § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Svoje rozhodnutia riadnym a správnym spôsobom odôvodnil. I keď v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie existovala 15-dňová lehota na vydanie poverenia, a to aj pre exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c), d) Exekučného poriadku, v čase rozhodovania súdu o žiadosti exekútora o udelenie poverenia, o ktorej bolo rozhodnuté po 01.06.2010, v prípade, ak exekučným titulom boli podľa § 41 ods. 2 písm. d) vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, 15-dňová lehota na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi neexistovala, keďže v období po účinnosti novely Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 144/2010 Z. z. s účinnosťou od 01.06.2010, bola vypustená, pokiaľ sa jednalo o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2, písm. c) a d) Exekučného poriadku, čo sa vzťahovalo aj na rozhodcovské rozsudky. Súd zastával názor, že aj pred 01.06.2011 sa súdnou praxou rozhodcovské rozsudky považovali za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2, písm. d) Exekučného poriadku. Prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Odporca sa nedopustil žiadneho nesprávneho postupu, keďže v tomto prípade 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu. S poukazom na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu rozhodovania súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, preto nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o tejto žiadosti za nesprávny. Súd dal do pozornosti Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.07.2013 a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012. Navrhovateľ sa v ďalších návrhoch tvrdil, že exekučný súd bol bezdôvodne nečinný a nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote. I napriek tomu, že v jednotlivých exekučných veciach, ktoré sú v odôvodnení tohto rozsudku oboznámené, súd o zmene exekútora rozhodol po uplynutí zákonnej lehoty, nemožno v tejto skutočnosti vidieť nesprávny úradný postup, ktorým by bola navrhovateľovi spôsobená škoda. Navyše v exekučnom konaní v čase, keď bol podaný návrh na zmenu exekútora, k žiadnej škode dôjsť nemohlo, pretože pôvodný exekútor má podľa zákona oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Okrem toho v danom štádiu konania navrhovateľovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok na opravy podaním sťažnosti predsedovi súdu proti porušovaniu jeho práva v exekučnom konaní alebo obrátiť sa na Ústavný súd Slovenskej republiky s požiadavkou o posúdenie, či došlo alebo nedošlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ v niektorých exekučných veciach podal sťažnosť pre zbytočné prieťahy v konaní, no jeho sťažnosti buď neboli považované za opodstatnené a vo veciach, v ktorých bol konštatovaný prieťah v konaní, bol obratom odstránený a nemohol spôsobiť navrhovateľovi žiadnu škodu s poukazom na charakter vytýkaného prieťahu. V prevažnej väčšine exekučných vecí však navrhovateľ sťažnosti na zbytočné prieťahy nepodal. Keďže nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v prejednávanych exekučných veciach, súd sa samotným nárokom na náhradu škody nezaoberal. Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že v prípade rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora v zákonnej lehote 30 dní by došlo k účinnému vymoženiu pohľadávky oprávneného, a tým teda k naplneniu účelu exekučného konania. Zmena osoby súdneho exekútora je len čiastkový procesný úkon, ktorý na vymožiteľnosť pohľadávky nemá vplyv. Nesprávny úradný postup by musel byť podstatnou príčinou, ktorá by spôsobila škodu, čo v danom prípade nie je možné konštatovať. Napokon dôvodom nevyoženia pohľadávky oprávneného bolo vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej následné zastavenie. V súvislosti s nevydaním rozhodnutia o zmene exekútora v zákonnej lehote potom nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody navrhovateľovi. I keď k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora došlo po uplynutí zákonnej 30-dňovej lehoty, len v tejto skutočnosti nemožno vidieť nesprávny úradný postup, ktorý by založil nárok navrhovateľa na náhradu škody. Navrhovateľ ďalej nepreukázal existenciu škody, ani jej výšku a nároky, ktoré si uplatňuje sú hypotetické. Navrhovateľ mal v tomto konaní na

preukázanie vzniknutej škody predložiť dôkazy preukazujúce škodu pri tejto individuálnej pohľadávke. Požadované paušálne sumy za veľmi všeobecne uvedené činnosti nie sú skutočnou škodou. Určenie výšky škody v návrhu nie je dôkaz o vzniknutej škode. Skutočnú škodu je potrebné preukázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo prísť k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslovaniu škody a súd potom nemôže preskúmať predmetný nárok. Majetková škoda tak nebola preukázaná a nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej, či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované, a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením, čo z uvedeného návrhu nevyplýva, pretože navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo neho s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa považoval súd jeho konanie za rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite a súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. Vzhľadom k tomu, že súd dospel k právnomu názoru, že na strane odporcu, konajúceho prostredníctvom exekučného súdu, nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, návrh navrhovateľa nepovažoval za dôvodný a zamietol ho. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhrada nepriznal. Odporcovi, ktorý mal vo veci úspech, náhradu trov konania nepriznal, pretože ich neuplatnil a napokon mu žiadne ani nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Uviedol, že konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez

uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil súd svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci platí dispozičná a prejednacía zásada. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkaz k preukázaniu tvrdenia. Účastník má povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu. K splneniu tejto povinnosti je viazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na § 101 ods. 2 O.s.p. odvolací súd zdôrazňuje, že § 101 ods. 2 O.s.p. predpokladá pre prejednanie v neprítomnosti účastníka konania skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie a nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie. Navrhovateľ v prejednávanej veci bol riadne predvolaný na konanie pred súdom prvého stupňa, súd prvého stupňa vytyčil termín pojednávania na 19.12.2013, navrhovateľ predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 14.11.2013, svoju neúčast' písomne neospravedlnil, nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania a preto súd prvého stupňa správne vo veci rozhodoval v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti riadne predvolaného navrhovateľa, ako aj v neprítomnosti riadne predvolaného odporcu, ktorý na rozdiel od navrhovateľa svoju neúčast' ospravedlnil a súhlasil s tým, aby súd prvého stupňa pojednával vo veci v jeho neprítomnosti.

Odvolací súd preto zdôrazňuje, že v prejednávanej veci nebolo porušené právo na kontradiktórne konanie. Podľa § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd

nariadi vo veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí doručiť účastníkom tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho neprítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú, dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Dôkaznú povinnosť môže plniť účastník od začiatku konania v návrhu na začatie konania, vo vyjadrení k nemu mimo týchto procesných úkonov v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav. Podľa § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo zároveň doručené pred nariadením samotného pojednávania navrhovateľovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 14.11.2013, pričom termín pojednávania bol v prejednávaní veci vytyčený na 19.12.2013, čím účastníkom konania vytvoril predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné, teda navrhovateľovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Súdne konanie v predmetnej veci prebehlo pred súdom prvého stupňa s pojednávaním. Právny zástupca navrhovateľa a odporca mali reálnu možnosť predkladať skutočnosti a dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým súd prvého stupňa končil dokazovanie. Pred skončením dokazovania súd prvého stupňa vykonal poučenie účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a potom uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Odvolaciu námietku navrhovateľa o odňatí možnosti konať pred súdom postupom súdu prvého stupňa vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

Navrhovateľ v množstve svojich podaní na súdoch tvrdí, že súd mu svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom, avšak ako bolo vyššie konštatované v danej veci bolo nariadené pojednávanie na konkrétny termín, navrhovateľ bol riadne a včas predvolaný bez ospravedlnenia sa nedostavil s tým, že na pojednávaní sa súd oboznámil s obsahom spisu a obsahom exekučných spisov súdu. Pokiaľ teda okresný súd na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, takýmto postupom okresného súdu nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti, princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Okresný súd preto v prejednávaní veci dodržal zásadu priamosti, ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen Ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie veci týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov. Postupom súdu prvého stupňa preto nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávaných dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávaní veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 05.11.2012 pod sp. zn. 19NcC/660/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Katarína Zajacová nie je vylúčená z prejednania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 10C/146/2012. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu

za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevytlúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Odvolací súd je toho názoru, že žalobca v konaní nespĺnil dôkaznú povinnosť podľa § 120 ods. 1 O.s.p. V sporových konaniach, ako je aj v danej veci, sa nespĺnenie dôkaznej povinnosti prejaví v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre účastníka, ktorý svoje dôkazné bremeno neunesol. Dôkazné bremeno je procesný inštitút, ktorý spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť závisí od účastníkov konania, ktorí tým vymedzujú predmet dokazovania, teda to, čo má byť preukázané. Na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých má účastník konania dôkazné bremeno slúži dôkaz, dôkazný prostriedok realizovaný v procese dokazovania. Vymedzenie okruhu skutočností, ktoré musí účastník uviesť a následne preukázať závisí od hypotézy hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný vzťah medzi účastníkmi. Táto norma zároveň určuje rozsah dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti, ktorej podmienkami sú : výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musí preukázať poškodený, ktorý znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu.

Právne vzťahy, z ktorých navrhovateľ odvodzoval nároky uplatnené návrhom sú upravené zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinnosť 01.07.2004, zmena vykonaná zákonom č. 215/2007 Z. z. s účinnosťou od 01.09.2007, zmena vykonaná zákonom č. 477/2008 Z. z. a zákonom č. 517/2008 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2009, zmena vykonaná zákonom č.508/2010 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2011) v znení do 31.12.2012.

Vychádzajúc zo zákona č. 514/2003 Z. z. predstavuje existencia nesprávneho úradného postupu pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci hypotézu právnej normy. Pokiaľ nesprávny úradný postup existuje, nastupuje dispozícia právnej normy predstavujúca zodpovednosť štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu, ktorá predstavuje právny následok nesprávneho úradného postupu v podobe sankcie. Dôkazná povinnosť navrhovateľa spočívala v preukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v jednotlivých exekučných konaniach. Nesprávny úradný postup navrhovateľ charakterizoval ako nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Na preukázanie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia exekučným súdom v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov navrhovateľ navrhoval ako dôkaz súdne spisy exekučného súdu vedené medzi oprávneným -navrhovateľom a povinnými uvedenými v jednotlivých návrhoch, ktorí boli označení menom a priezviskom, číslom zmluvy o úvere, z ktorej vyplýval záväzok povinného, ktorého neplnením vznikla peňažná pohľadávka, ktorej vymoženía sa navrhovateľ domáhal, a číslom exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora. Súd prvého stupňa po zistení, že ide o exekučné konania vedené Okresným súdom Prievidza, si tieto exekučné spisy pripojil.

V danom prípade bolo povinnosťou navrhovateľa preukázať, že nevydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom, resp. o zmene súdneho exekútora, v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, je nesprávnym úradným postupom podľa právoplatného rozhodnutia vydaného v inom konaní (sťažnosť u predsedu súdu na podklade sťažnosti na prieťahy, disciplinárne konanie, konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva). Navrhovateľ nepreukázal, že prieťahy, o ktorých bolo v inom konaní rozhodnuté, sú neodôvodnené, boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody navrhovateľa v exekučnom konaní z dôvodu, že jeho pohľadávka sa stala nevymáhateľnou a nevykonateľnou.

Odvolací súd je toho názoru, že v prípade návrhov, v ktorých navrhovateľ namietal nevydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, možno posudzovať nesprávny úradný postup exekučného súdu len z hľadiska plynulosti konania v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, pretože

vysslovenie nesprávneho úradného postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote neprichádza do úvahy. V čase začatia jednotlivých exekučných konaní bolo toto konanie upravené Exekučným poriadkom, ktorý v ustanovení § 44 ods. 2 posledná veta nestanovoval pre prípad, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie sa týka prípadu, ak súd nezistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom.

Navrhovateľom namietaný nesprávny úradný postup súdu ako orgánu verejnej moci, ktorého následkom mu vznikla majetková škoda a nemajetková ujma, súvisel s rozhodovacou činnosťou súdu. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu tvrdení uvedených navrhovateľom v jednotlivých návrhoch je toho názoru, že namietaný nesprávny úradný postup charakterizovaný ako vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, nemožno pod nesprávny úradný postup vôbec podriaďiť. Je nepochybné, že navrhovateľ namietal vady exekučného konania a vady exekučného rozhodnutia. Vady konania a vady rozhodnutia, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie, nezakladajú zodpovednosť štátu za škodu z nesprávneho úradného postupu. Namietaný nesprávny úradný postup svojím obsahom smeruje k protiprávnosti rozhodnutia. V prípade protiprávnosti rozhodnutia je zodpovednosť štátu daná iba v prípade, ak poškodený využil všetky riadne opravné prostriedky na dosiahnutie nápravy.

Odvolací súd v prípade návrhov, v ktorých namietal nevydanie uznesenia o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že v tejto skutočnosti nemožno vidieť nesprávny úradný postup, ktorým by bola navrhovateľovi spôsobená škoda. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku odôvodnil nenaplnenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a konštatoval, že navrhovateľ taktiež nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ, napriek úvodnému všeobecnému uvedeniu odvolacích dôvodov, vo svojom odvolaní neuviedol (nepochybné z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní na súdy), aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu prejednávaneho prípadu, vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytyka. Uvádza len všeobecné konštatovania (napr. „súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, „súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov urgencií atď.“), ktoré uvádzal aj v návrhu. Okrem toho uvedené odvolacie tvrdenie nevyplýva z predmetného rozhodnutia a nezodpovedá ani skutkovým zisteniam ani právnenému hodnoteniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu. Navrhovateľ v odvolaní nenapadol podrobné skutkové a právne závery súdu prvého stupňa o nepreukázanom naplnení predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu (neexistenciu nesprávneho úradného postupu, škody a príčinnej súvislosti). Rovnako v odvolaní žiadnou odvolacou námietkou nenapadol hmotnoprávne dôvody zamietnutia návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy. Napadnutý rozsudok považuje odvolací súd za vecne správny, pretože následkom nepreukázaného kumulatívneho naplnenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu je zamietnutie návrhu navrhovateľa.

Po preskúmaní obsahu navrhovateľom podaného odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd konštatuje, že niektoré odvolacie dôvody sa vôbec netýkajú prejednávanej veci, tvrdenia navrhovateľa nezodpovedajú skutočnému stavu veci a vo vzťahu k prejednávanej veci sú nepravdivé. Je zrejmé, že obsah podaného odvolania vyhotovil právny zástupca navrhovateľa tak, aby obsiahol odvolacie dôvody takmer vo všetkých prípadoch, v ktorých navrhovateľ uplatnil proti odporcovi na súdoch Slovenskej republiky svoje nároky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Uvedené sa prejavuje predovšetkým v námietkach proti procesnému postupu súdu prvého stupňa, keď navrhovateľ napríklad na jednej strane tvrdí, že súd rozhodol bez pojednávania a na druhej strane tvrdí, že pre nariadenie pojednávania vo veci samej nemal súd splnené základné povinnosti a zákonné podmienky. Z tohto pohľadu sa obsah odvolania javí bez znalosti konkrétnej procesnej situácie v postupe súdu prvého stupňa v danej veci.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového jedinečnosti daného deja, ktoré súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh, ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmaťochne a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z 90 % nevzťahujú na prejednávany prípad.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania ani nevyplývajú.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.